

Císařovy nové šaty

Skromnost, Upřímnost

Tradiční pohádkový příběh, který znají děti po celém světě. Být neustále obdivován je hlavním smyslem císařova života. Tuto jeho slabost využijí ve svůj prospěch dva podvodníci, kteří se vydávají za skvělé tkalce. Císaři ušijí šaty, jejichž krása přímo vyrazí dech a v nichž se bude...

🕒 11 min

😊 3+

Za sedmero horami, za sedmero řekami žil jednou jeden samolibý císař. Jediné, co ho na světě zajímalo, byl on sám a jeho pohodlný život. Nejvíce ze všeho měl rád svoje oblečení. Neustále se převlékal, někdy i stokrát za den. Všechny peníze, které vybral od poddaných a které měly sloužit na rozvoj království, utrácel jen za rozmary a hlavně za svoje šaty. Divadlo bylo dávno zavřené, protože herci neměli na nové loutky a kostýmy. Armáda byla rozpuštěná, protože vojáci neměli výcvik ani zbraně. Koně raději rozprodali, protože ani na seno peníze nezbyly a ani císařský kovář už pořádně dlouho nic neukul, protože nebylo za co železo koupit. Lidé v království si žili po svém a rychle pochopili, že od císaře se jim žádné pomoci nedostane.

Pod hradním vrškem žili lidé svoje obyčejné životy. Nejraději se chodívali setkávat a nakupovat na místní trh. Na trhu bývala vždy **velmi rušno**, ale největší rozruch vždy způsobili cizinci, kteří již odedávna přinášeli takové zboží, jaké domácí lidé ještě nikdy neviděli.

Jednou se tu objevili dva chytráci, kteří se vydávali za tkalce, a hned se také ohlásili na hrad k císaři. Když se strážé dozvěděly, že přišli tkalci a nabízejí císaři novou látku, okamžitě je přijaly jako tu nejvzácnější návštěvu. Sešla se celá delegace a hosty přivítali za **zvuků fanfár**.

„Co mi přinášíte, milí tkalci? Doufám, že něco opravdu výjimečného, protože já jsem velmi náročný,“ přivítal je císař.

Jeden z těch chytráků mu odpověděl: „Utkáme vám takovou látku, jakou ještě tento **svět neviděl**.“

Císař se s blaženým úsměvem posadil a poslouchal tkalce, kteří opěvovali tu nevidanou látku. Měla mít ty nejkrásnější barvy světa a vzor, který ještě nikdy na žádné látce nebyl použitý. To nejlepší však zaznělo až nakonec:

Tato látka je zcela neviditelná pro toho, kdo není hoden vykonávat svoji funkci nebo je hloupý. Pokud by si někdo oblékl šaty z této látky, hned by tak podle reakcí lidí věděl, kdo je hloupý a kdo moudrý, kdo je vhodný na svoji práci a kdo ne. Císařovi skutečně nebylo nutné říkat víc. Okamžitě přikázal služebnictvu, ať tyto vzácné tkalce ubytují v těch nejlepších pokojích pro hosty a ať jim dají dobře najíst a napít.

Hned druhý den tkalce zavedli do dílny, aby se mohli pustit do práce. Vyžádali si to nejjemnější hedvábí, nitě z čistého zlata a z tkalcovské dílny se dnem i nocí ozýval **rachot stavů**. Stavy však tkaly naprázdno. Vychytralí tkalci si šikovně poschovávali hedvábí i zlaté nitě a za zvuku stavů celé dny pospávali a odpočívali.

Po několika dnech se císař rozhodl, že vyzkouší svého nejlepšího rádce. Poslal ho, ať jde zkontrolovat, kolik látky už tkalci utkali. Císařovi až srdce poskočilo, když si pomyslel, že každý, kdo není schopen vykonávat svoji funkci, tu látku vůbec nevidí. Rádce opatrně přišel ke dveřím, **zaklepal a počkal**, až mu jeden z tkalců **otevře dveře**.

„Vítej, rádce,“ pozdravil ho tkadlec a uctivě ho pozval dál. Hned nato mu ukázal prázdné stavy. „No, co na to říkáš? Jak se ti líbí látka?“ zeptal se.

Rádce koulel očima, zaostřoval, mžoural, ale žádnou látku neviděl. „Asi jsem **opravdu hloupý**, když nic nevidím?“ pomyslel si rádce. Nechtěl to však přiznat, protože se bál o svůj úřad.

Po chvíli řekl: „Látka? Ach, ano, je nádherná. Tak jemná a nadýchaná.“

„A co říkáš na ty vzory?“ ptal se dál tkadlec.

„Jsou **opravdu originální**. Takové jsem ještě nikde neviděl,“ odpovídal rádce.

Tkalci mu ochotně vyjmenovali ty nejexotičtější barvy a nejzvláštnější vzory, aby mohl látku popsat i císaři.

Rádce vyšel z tkalcovské dílny a celou dobu dumal, co má vlastně císaři říct.

„Tak co můj nejlepší rádce, viděl jsi tu látku?“ zeptal se císař.

„Ano, můj pane. Je nádherná. Takové barvy jsem ještě nikdy neviděl. A ty vzory... Jsou tak originální. Jistě se vám látka bude líbit,“ odvětil rádce s nejistým tónem v hlase.

Císaře jeho slova **velmi potěšila** a nemohl se dočkat, až bude látka hotová.

Po jisté době se císař rozhodl, že vyzkouší také svého dalšího rádce. Poslal ho tedy zkontrolovat práci tkalců. I jeho tkalci srdečně přivítali a hned mu začali vyprávět, jak ve své práci pokročili. Řekli mu, že vymysleli nové vzory a přidali barvy, jaké svět ještě neviděl. Druhý rádce hleděl na prázdné stavy, koulel očima, zaostřoval, mžoural, ale žádnou látku tam neviděl.

„Líbí se?“ **zeptal se tkadlec.**

„Ano, ano. Látka je nádherná. Takovou jsem opravdu ještě nikdy nikde neviděl. Ty barvy jsou neskutečné. A ta jemnost,“ rozplýval se rádce. V duchu však přemýšlel nad tím, co by mu císař udělal, kdyby se vrátil se slovy, že on žádnou látku neviděl. Není přece tak hloupý, aby to přiznal.

O nádherné látce, jakou svět ještě neviděl, se rychle začalo šuškat **po celém království**. Všichni byli zvědaví na ty úchvatné šaty, které z ní budou ušity.

Jednoho dne si císař řekl, že i on by už chtěl vidět látku na vlastní oči. Zavolal oba dva rádce, služebnictvo i strážce a všichni dohromady se šli podívat do tkalcovské dílny. Když vešli, oba rádcí hned začali látku opěvovat, a přesto, že ukazovali na prázdné stavy, nešetřili chválou. Císař hleděl, **koulel očima**, zaostřoval, oči přimhouřil, ale žádnou látku neviděl.

„To jsem opravdu hloupý? Nejsem schopný být císařem? **No ještě to tak,**“ říkal si v duchu císař a také začal opěvovat látku a chválit barvy a vzory, které neviděl, ale rádcí mu je předtím popisovali.

„S látkou jsem opravdu velmi spokojený,“ řekl císař a díval se při tom na prázdné stavy. Samozřejmě také sloužící a strážce uznale kývali hlavami, i když ani oni žádnou látku na stavech neviděli. Nikdo z nich nechtěl přijít o práci.

„Šaty z této látky si obleču na slavnosti v příštím týdnu,“ nadšeně prohlásil císař. Lidé v místnosti **jásali a tleskali**. Každý se těšil na císařovy nové šaty.

Den před městskými slavnostmi tkalci připravovali pro císaře jeho nové šaty. Měřili, stříhali a šili neviditelnou látku a přitom se tvářili vážně a zaujatě, jako by skutečně šili.

Ráno si přišel císař i se svými rádci vyzvednout svoje nové šaty.

„Prosím, šaty **jsou hotové**,“ zdvořile říkali tkalci a tvářili se, že podávají císařovi oblečení. „Račte si je vyzkoušet. Jsou jemné jako pavučinka, nebudete je na sobě ani cítit,“ poznamenal jeden z tkalců.

Císař se vysvlékl a tkalci ho začali oblékat do jeho nových šatů. I přesto, že v rukou nic nedrželi, přesvědčivě se tvářili, že navlékají císaře do kalhot i do košile. Nakonec mu ještě oblékli plášť a přivázali ozdobnou pásku. Císař se otáčel před zrcadlem úplně nahý a spokojeně si pochvaloval svoje nové šaty.

„Neskutečně vám padnou! A jak vám perfektně sedí! Ty barvy a vzory jsou opravdu dokonalé,“ předbíhali se všichni ve chvále.

„Tak jsem tedy připravený vyjít mezi lid a zahájit městské oslavy,“ prohlásil hrdě císař.

Jak řekl, tak i bylo. Vydal se úplně nahý do ulic plných lidí a vykračoval si jako páv.

Davy lidí **hýkaly a vykřikovaly**: „Krása... jaké překrásné šaty! Jak jen císaři padnou! Nevídaná nádhera!“

Nikdo se neodvážil přiznat, že žádné šaty nevidí, protože si nikdo nepřipouštěl, že by mohl být hloupý.

Ale najednou se z davu ozval malý chlapec: „Podívejte, vždyť císař je nahý. Nemá na sobě **žádné šaty**.“

A postupně si i ostatní začali mezi sebou šeptat, že císař na sobě nemá žádné šaty.

Za chvíli už celý dav lidí sborově vykřikoval: „Císař je nahý!“

Zahanbený císař se hned zamyslel: „Vždyť to není možné, aby byli všichni tito lidé hloupí.“

A rázem si uvědomil, že ti údajní tkalci byli jen **obyčejní podvodníci**, kteří si na něho tuto lest připravili. Nu, hanba nehanba, slavnost byla v plném proudu, a tak císař musel vznešeně kráčet dál.